

Hayat penceresiz araba sürmeye benzer. Beni rüyasında böyle görmüş. Teşbihimi rüyasından arakladım. Rüyasında beni oynattığına göre bu kadarına hakkım var.

En ferasetli olanlarımızın kendi nefesleriyle buğulanmış daracık bir penceresi var arabasında. Oradan bakıp yol almaya çalışıyorlar. Ekseriyetimiz bir yere takılıp kalıyoruz. İnsanların çoğunun arabası bir duvara çarpmış, bir çukura girmiş, çamura saplanmış, oradan ileriye gidemiyor. Arabayı oradan çıkarmak için de kendi kalıplarından, arabanın kapısından çıkıp bakmak lazım biraz. İteklemek lazım, çekmek lazım, toprak atmak lazım girdiği çamura belki.

Gerçekte neye inanıyorum ve hayatım neden böyle?

Gerçekte neye inanıyorum? sorusu bende yakıcı ve yıkıcı bir etki yapıyor. Bu soruyu hiç sormayanların, arabayı kör kör sürebildiği kadar sürüp, sonra bir yere çakıldığında oradan sonrasına gitmeyi göze alamayanların hakkı var. Hayatını ilk 15-20 senede ne öğrendiyse onunla geçiriyorsun. Kırk yaşına gelmiş adam 20 yaşındakinin iki katı *hayat tecrübesine* sahip olmuyor. Araba hasbelkader bir yere kadar gitmiş ve orada durmuş oluyor, tecrübe dediğimiz o duvara ulaşınca kadar yapılan seyahatten ibaret.

İnsanın hakikatle doğrudan muhatap olabileceği fikrini ilk kim ortaya attı acaba? *Hakikat* dediğimiz neden bir insanın kör ve karanlık arabası içine zuhur etsin? Ayıların uçması veya kurtların ağaç dikmesi kadar manasız bir beklenti bu. İnsanın *hakikate ulaşabileceğini* söyleyebilmemizin tek sebebi konuşabiliyor olması. Bir de olmayan varlıklara isimler üretilip, doğru ve yalanın ötesinde sözler uydurabilmesi. Bu sayede araba bir yere çakılsa, nihai inançlarının duvarına çarpsa da hikayesini değiştire değiştire anlatabiliyor. Sanıyoruz ki hakikat konuşuyor. Belki hakikat sadece susmayı biliyordur?